

Ubožáci

Před nedávným časem vznikla iniciativa D.O.S.T. (Důvěra, Objektivita, Svoboda, Tradice). Po té, kdy byl zveřejněn její základní text a začali se k němu připojovat první signatáři, vzbudilo to i na tzv. národní scéně jakési nepochopení. Někteří se ptali, k čemu že takovéto prohlášení vůbec je a co si od svého podpisu jednotliví signatáři slibují, jiným zase tato iniciativa připadala příliš „chartistická“.

Nemohu samozřejmě hovořit za všechny signatáře a nejsem oprávněn ani hovořit za tvůrce této myšlenky. Mohu jen odpovědět sám za sebe. Tuto iniciativu jsem svým podpisem podpořil, protože skutečnosti, které základní prohlášení popisuje a kritizuje, považuji za velmi zásadní pro život v naší zemi.

Tuto iniciativu jsem také považoval, a i nadále považuji, za jeden z možných prostředků či způsobů boje proti nastupující zlovůli. Je to navíc způsob pro jednotlivé signatáře velmi jednoduchý a nenáročný. Vyžaduje po nich jen otevřeně se svým jménem vyjádřit k tomu, co se někdo chystá zavést v naší zemi, k tomu, co je zaváděno jaksi pokradmu, k tomu, co ohrožuje nejen zbytky naší národní suverenity, ale přímo podřizuje každého z nás vůli eurobolševiků, zvrácenců a deviantů.

Bránit naše národní tradice a způsob života touto jednoduchou cestou mi přišlo nejen jako poměrně nenáročná, ale v oné jednoduchosti i pro mnohé přitažlivá. Chápu, že mnozí, kteří podporují určité myšlenky, nemají čas či chuť jezdit po veřejných shromážděních, psát články nebo distribuovat tiskoviny či jiné materiály. Vyjádřit své přesvědčení a svůj názor jedním podpisem podle mne ale může každý.

Měl jsem opravdu radost, když počet podpisů pod prohlášením D.O.S.T. začal stoupat. Vcelku mě i překvapily podpisy některých poslanců ODS, ale říkal jsem si, že to v nich třeba rezonují zbytky konzervativních hodnot.

My, extrémisté, máme přeci jenom určitou svobodu vyjadřování, kterou jsme si nenechali vzít. Ta je nám v jistém smyslu tolerována hlavně proto, že jsme mimo „hlavní politický proud“, že jsme málo slyšitelní a tedy i málo obtížní. Naproti tomu podpisy od zástupců onoho hlavního a demokratického politického proudu, to už byla pro pseudohumanistické hlídací psy jiná káva, a tak spustili svoji obvyklou hanobící kanonádu.

Opravdu nehodlám komentovat všechny výlevy, které v rámci této kampaně zazněly. U několika málo bych se ale chtěl zastavit, protože onu kanonádu jasně vykreslují. Signatářka petice D.O.S.T. a poslankyně ODS Eva Dundáčková se cítila jaksi povinná prohlašovat, že když podepíšete cosi na internetu, nemůžete zabránit tomu, aby to samé nepodepsali i lidé, se kterými nemáte nic společného, a že ona samozřejmě s „ultrapravicí“ nic společného nemá a nikdy neměla. Paní poslankyni mohu skutečně její odpor k ultrapravici dosvědčit. Například coby stínová ministryně spravedlnosti ODS se v době vlády Miloše Zemana opakovaně vyjadřovala ve prospěch zrušení občanského sdružení Vlastenecká Fronta.

Poslankyně Dundáčková s tzv. ultrapravicí opravdu nemá nic společného. Ale proč je dnes tak nutné toto zdůrazňovat, proč nestačí prohlásit, že ten či ten souhlasí s manifestem D.O.S.T., a proto jej podepsal? Co je paní poslankyni do nějakého Kopalá, Červenky, Čejky nebo Macháčka, proč

by se o ně měla starat? Tato odpověď by byla zcela logická a zdravým rozumem pochopitelná. V dnešní době by už však nestačila, neobsahovala by totiž patřičné odsouzení v souladu s nenávisť vyvoleneckých kosmopolitů. Byla by zkrátka málo „občansky angažovaná“.

Další signatář, poslanec ODS Juraj Raninec, který iniciativu dle slov poslankyně zelených Kateřiny Jacques podepsal velmi nešťastně (neodvažují se soudit, nakolik se jí svěřil), také cítil potřebu se obhájit. I on samozřejmě popřel jakékoliv spojení s ultrapravicí, odmítl, že by z něho jeden podpis „dělal fašistu“ a podnikl rozhodné kroky, aby se od špíny „fašismu“ co nejrychleji očistil. Uvedl mimo jiné, že v listopadu loňského roku stál spolu s Židy v pražských ulicích na jejich demonstraci, a že tak hodlá činit i v budoucnu na obdobných akcích. Nezbyvá než doufat, že mu tato jeho občanská angažovanost zajistí další politickou kariéru a že nebude přeřazen mezi ty nehodné a nevhodné.

A na závěr bych se chtěl přeci jenom blíže zmínit o jednom již starším článku, který se iniciativou D.O.S.T. zabýval. Článek vyšel 9. ledna v pražském deníku 24 hodin v rubrice *Jak to vidí* pod názvem „Poslanci a neonacisté spolu?“ a jeho autorem byl Marek Jehlička (vím, že jméno za to nemůže, ale toto je opravdu příznačné pro propagátora užívání drog). Jehlička v tomto článku psal o akci, která se 19. ledna konala v Plzni, a zmínil se v této souvislosti i o podpisech poslanců ODS pod onen hrozný text.

V článku se píše: „Židé kritizují úřady, že takového akci nedokázaly zabránit, a vyzývají poslance, aby změnil příslušné zákony. A zde přichází nečekaná pointa: Našli se totiž takoví poslanci, kteří sice podporují aktivity proti neonacismu, ale zároveň se s těmito neonacisty podepsali pod radikální petici proti antidiskriminačnímu zákonu. Vedle jmen vyhlášených fašistů a antisemitů zde najdeme i podpisy poslanců ODS Ranince, Proška, Dundáčkové a dalších. To by mělo znepokojovat nejen Židy, ale všechny slušné lidi.“

Jsem přesvědčen, že tento Jehličkův článek je opravdu vrcholem ubožáctví, které panuje v „našich médiích“. Udavačský duch padesátých let minulého století se projevuje v plné nahotě – Jehlička ukazuje varujícím prstem po zrádcích demokracie a žádá pro ně trest. Čas přináší změny, například dnešní žalobce rozvratníků se rozhodně nepodobá prokurátorovi Urválkovi, nicméně nástroje hanobení a výrazy pro viníky zůstávají stejné.

Znepokojovat slušné lidi, za jejichž mluvčího se propagátor narkomanie pasuje, by spíše nežli podpisy poslanců ODS mělo to, že dnes může kdejaký feťák beztrestně kohokoliv označovat za neonacisty. Dnešní demokratická společnost holt není příliš schopná najít si jiné propagátory své jedinečnosti, než lidi typu Jehličky či Jacques. Paní Jacques se rovněž nechala slyšet, že na veřejné vyjádření svého názoru nemají nárok ti, kteří se protíví demokratickým zvyklostem. Ne tedy ti, kteří porušují zákony, ale ti, kteří se nehodlají přizpůsobit a nehodlají přijmout jedinou správnou ideologii – demokracii. „Demokratické zvyklosti“ a jejich vykladači dnes zkrátka stojí nad zákonem.

David Macháček

Více informací o iniciativě D.O.S.T., text úvodního prohlášení, seznam signatářů atd. naleznete na adrese: <http://www.natia.cz/dost/dost.htm>